

13. DAN CAMINA

Tišina postane prijetna

Ponedeljek, 4. septembra 2017

Zaljubil sem se v pobočja rahlo vzpenjajoče se samotne poti med Tardajosom [tardáhosom] in Hontanasom [ontánasom]. Kot prijatelj, ki te pelje na svoj najljubši kotic na svetu, nas je odvedla med že požeta neskončna polja pšenice. Lepa pot je bila – zaradi mnogih ptic okoli nas, zaradi živomodrega neba, predvsem pa zaradi samote in tišine. Nobenih avtomobilov in malo romarjev ter veliko, veliko tišine. Tudi med nami, ki sicer hodimo skupaj.

Saj smo bili že prej dostikrat tiho. Vendar je bila to drugačna, recimo temu nekoliko nemirna tišina, ko smo se čakali, kdo bo kaj rekel, da bo pot hitreje minila, da bi prijetno kramljali, ali pa ker je med nami prišlo do kakšne napetosti. Danes pa je bila ta tišina prijetna. Hrskanje peska pod nogami je bilo naravno kot cvrkutanje ptic in blago božanje prijetnega vetriča. Nič ni bilo treba dodati, nič odvzeti, nič pričakovati, nič razmišljati. Samo hoditi. In sem molčal in hodil in na poti je bilo vse, kar sem potreboval. Vse tako enostavno. In ko smo prijetno molčali, so potem tudi besede postale bolj mehke in bolj prijazne, bolj prijetne.

»Čez šest dni je Jezus vzel Petra, Jakoba in Janeza in jih same zase peljal na visoko goro. Vpričo njih se je spremenil. Njegova oblačila so postala bleščeča, nadvse bela, da jih tako ne more pobeliti noben belivec na svetu. In prikazal se jim je Elija z Mojzesom in

pogovarjala sta se z Jezusom. Oglasil se je Peter in rekel Jezusu: »Rabi, dobro je, da smo tukaj. Postavimo tri šotore: tebi enega, Mojzesu enega in Eliju enega.« Ni namreč vedel, kaj bi rekel, kajti zelo so se prestrašili. Naredil se je oblak in jih obsenčil. In iz oblaka se je zaslišal glas: »Ta je moj ljubljeni Sin, njega poslušajte!« Ko so se hitro ozrli naokrog, niso videli nikogar več, razen Jezusa samega, ki je bil z njimi« (Mr 9,2-8).

Občudovanje lepote je stvar, pozabljena v tem divjem tempu življenja, ki ga prekinejo samo še precej grobi impulzi. Škoda. Ko v človeku izzvenijo razlogi za hvaležnost, se slišijo samo še tisti glasnejši, ki nekaj zahtevajo, se pritožujejo, kritizirajo. In táko življenje s svojo težo človeka pobija na tla. Zlo in slabo občutimo in opazimo takoj, medtem ko je pri odkrivanju lepega in dobrega potreben trud, večkrat nam ju mora kdo tudi pokazati. Da bi videli lepoto, (se) je treba vzgajati. Zato je potrebno veliko tišine, v njej človek na dnu vseh glasov začuti, kdo je v resnici, namreč *ljubljenec* in *obdarovanec* Božji, in šele tedaj začne živeti zadovoljno in mirno. Ko začne »poslušati Njega«, ki nam to govori. In potem vidiš sredi vročega dne nalašč postavljene bale slame, v senci katerih lahko malce počiješ ...

Večer v Castrojerizu [kastroherísu] je že nizko nad strehami, a tu je še vedno tako blag mir. Še veter, ki zavije krog vogla, ima neko svojo tišino, stare kamnite hiše, škripanje vrat v sosednji hiši, celo možje na kozarcu črnega. Le v meni, le v meni je ni več.

Marija, Mati tišine, nauči me govoriti, ko moram spregovoriti, in molčati, ko nimam česa povedati. Nauči me poslušanja. Nauči me tihega premišljevanja, v katerem se zgodijo vse velike stvari življenja. Amen.